

pel federalisme el socialisme i l'autogestió

Avancem!

PARTIT CARLÍ DE CATALUNYA

III EPOCA

MARÇ 1.983

Nº 3

CRONICA POLITICA

PARTIT CARLÍ Aquest mes s'han succeït atrefegadament els esdeveniments. Anem a veure.

LLIBERTAT D'EXPRESSIO VERSUS LLIBERTATS PUBLICUES

La sentència sobre el cas Vinader ha suposat que es consideren, des. de el poder, contraposats la llibertat d'expressió i les llibertats públiques restants. Fluix servei a la democràcia.

Per la resolució judicial es considera al periodista Vinader reu de imprudència per infracció única, encara que graduable, de la norma del degut esment i de la previsibilitat del esdeveniment danyés. Es resumeix com a un delictes de negligència professional, el qual es qualificat com a delictes de terrorisme. D'aquí la greuetat de la sentència. Pensem ara, per exemple, quan els morts son imputables a metges, conductors, enginyers, arquitectes...., per suposada negligència seva en el seu treball professional; a llavors, també son actes de terrorisme?.

I parlant d'aquest. Fa uns dies van sortir, als interrogatoris de diversos independistes catalans i bascos, els noms de militants i simpatitzants del PARTIT CARLÍ DE CATALUNYA i de EUSKADIKO KARLISTA ALDERDIA (EKA). Els carlísm, per a que ho sapiga la nostra policia, anem sempre de front, sense amagar-nos, a cara descoberta. I ho dia per si ara s'ens vol encolomar també la mort d'en Manolete i la pèrdua de la Armada Invencible. Nosaltres anem vers el futur.

EL CRRRRRRRACK DE L'ABELLA

Des. de fa més de sis anys que podia passar. I del mal, he menys possible: l'expropiació del holding MUMASA. El govern agosaradament ha posar els papers sobre la taula. MUMASA, allunyada del crèdit bancari espanyol, s'enfonsava "magnis itineribus".

Uns dels primers negocis del grup, fora de Jerez de la Frontera, va esser la compra d'una urbanització al terme municipal de Cambrils. la compra va tenir efectes, i MUMASA es va trobar amb una societat formada per altres quinze empreses més, i cadascuna amb una funció d'alliberar de capital a l'anterior.

(Continúa a la pàgina 2)

(1833-1983)

150 ANYS

DE

LLUITA

POPULAR

Darrerament les empreses del grup de l'abella solsament obtenien calés dels seus propis bancs. A més a més, molts directius del holding van començar la marxa cap a altres grups econòmics. El pilotatge hi era el "Camino" del holding NUMASA, i la pilota bancària no es va aturar pas. Bé al contrari, l'abella s'engolia tot ho que trobava: Fidecaya, Galerías Preciados, Sears....

I ara, tots els ciutadans hem de pagar la megalomania d'una poos, tots ells membres del OPUS DEI.

ENFRONT DE L'ACORD INTERCONFEDERAL I EL VERTICALISME DE LES BUROCRACIES SINDICALS

Per a nosaltres, treballadors i classe popular de Catalunya, ho més greu ha passat desapercbut: la signatura de l'acord interconfederal (A.I.) pels dirigents reformistes de U.G.T. i CC.OO.. Aquesta degradació del sindicalisme es palpable i té una senzilla i molt breu explicació.

Comissions, en plé procés de divisió en diferents coments enemistades, va recullint les engrunes que li va llançant el govern del PSOE, quí amb la seva política va engrandint el deserció sindical que juntament amb el globus sonda del reformisme." Si es fan protestes, els treballadors poden perdre els seus llocs de treball".

En conseqüència tenim, poca participació a les eleccions sindicals que demostra una vegada més que l'afiliació sindical a Espanya ne arriba al nivell de països com Bèlgica Holanda. . . amb una població més petita. Davant d'aquesta situació, l'UGT, amb el reforç del govern i els mitjans de comunicació públics, preten aconseguir el monopoli polític-sindical. Una vegada obtingut, la política de concertació social del PSOE haurà triomfat. La patronal no boicotarà la política del govern, i serem els treballadors els que paguin tot el pes de la crisi.

Mentrestant, el PSOE ha impulsat, d'acord amb la patronal, la concertació social, ordenant al seu braç sindical - l'UGT - i construint a CC.OO., amb la promesa d'un bon tall del patrimoni sindical acumulat, a signar l'acord interconfederal. En resumens

- Condena als treballadors a la pèrdua del seu poder adquisitiu, al establir una banda salarial del 9.5 al 12,5% , quan les dades més optimistes assenyalen un augment de preus mínim del 14%.
- Contraeix el programa electoral del PSOE al imposar una jornada per damunt de les 40 hores de treball.
- Inaplicable, com el mateix A.N.E. ho va esser, al tenir una clàusula de revisió salarial a 30-9-83.
- Produïx l'enruriment de les condicions de treball i sindicals sense cap contrapartida.

Per aixó, els treballadors carlins deuren orientar els nostres esforços i la nostra lluita , des de el partit i dintre del sindicat al qual cadascú estigui afiliat, per a:

- Comunicar la nostra preocupació de classe a les bases dels sindicats CC.OO. i UGT.
- Lluitar CONTRA L'ACORD INTERCONFEDERAL i L'HEGEMONISME SINDICAL que es pretén endur a terme.

Avui, més que mai, el nostre camí i el nostre espai de lluita política i sindical es la lluita pel SOCIALISME AUTOGESTIONARI i el SINDICALISME AUTONOM i de CLASSE, únic capaç de defensar els nostres interessos com a treballadors.

Vull cloure aquesta crònica amb una salutació als companys de C.N.T. pel seu darrer Congrés, i als companys de U.S.O. per la propera inauguració, el dia 30 d'abril a Martorell, del local-seu de la Universitat Sindical. Primera experiència, i, a la vegada primera UNIVERSITAT OBRERA que es fa a l'àmbit estatal.

JULIO GOMEZ BAHILLO.-

D'ALTRES ONGUES DE DIFUSIO DEL PARTIDO CARLISTA

AUTOGESTIO: Partit Carlista del País Valencià, Pere III, 2 VILA-REAL (Castelló) 500 Ptas.
MOINA ROJA: Juventudes Carlistas, Limón, 6-1º Madrid-8 500 Ptas

Els municipis deuen mantenir la seua pròpia autonomia, encara dins de les comarques i només en problemes que concerneixquen a dos o més municipis, el govern propi —del municipi— no tindrà plena atribució. En estos casos deuran intervindre els governs propis dels distints municipis afectats o en últim extrem, en ens intermedi —comarcal o intercomarcal—, però de cap manera deuen intervindre altres òrgans que no tinguen un interès directe en els assumptes o problemes a resoldre.

De la mateixa manera, les comarques deuen mantenir la seua pròpia autonomia dins de la pròpia regió o nacionalitat i els assumptes que afecten a una sola comarca deuran ser resolts pel ens comarcal, sense intervenció del nivell superior, que deu mantenir-se al marge.

Solament en els casos en que els assumptes afecten dos o més comarques, un ens superior, la regió o nacionalitat, deurà immicir-se en els assumptes comarcals. Així, també els assumptes propis de cada nacionalitat o regió deuran ser resolts per eixa comunitat territorial i tant sols quan afecten a dues o més regions o nacionalitats serà quan apareixerà l'ens superior que hem donat en denominar Estat.

Eixe Estat Federal és el conformat per l'acord lliure i voluntari, que ans hem dit pacte, de les diferents regions o nacionalitats.

I és en este pacte voluntari on s'especifiquen les atribucions que les diferents comunitats territorials li atorguen a l'Estat Federal.

Tota esta explicació no és ni més ni menys que l'aplicació del principi fonamental del Federalisme, que denominem «principi de subsidiarietat», que més avant veurem.

Fins ací hem vist la diferència, millor diríem abisme, existent entre l'Estat Federal i l'Estat de les Autonomies. No obstant creiem que l'Estat de les Autonomies pot desembocar, malgrat les obstruccions, en un Estat Federal.

Els que llancen els seus anatemes en contra del Federalisme, ho fan pel temor de perdre el seu poder, ja que este quedaria enormement repartit amb àmplia participació. Les forces que ostenten el poder no consenteixen de cap manera el perdre'l o reduir-lo. Per això de la seua enemistat amb el sistema federal.

Hem vist com en el plantejament federalista hi ha un vincament escalonat de baix a dalt: municipi-comarca-nacionalitat-estat que dóna com a resultat una divisió de poders ben dilimitats i sense ingerència alguna, per al manteniment de les llibertats en les distents comunitats: és el que diem la piràmide federal. Estos poders són:

1. Poder Municipal
2. Poder Comarcal.
3. Poder Nacional.
4. Poder federal.

ELS PRINCIPIS DEL FEDERALISME

El Federalisme, tal com el concebim els carlistes, està bassat en una sèrie de principis, que considerem indispensables per l'aconseguitment d'eixe Federalisme.

1. Principi d'igualtat.
2. Principi de personalitat social i política de les comunitats.
3. Principi de subsidiarietat.
4. Principi de solidaritat.
5. Principi d'autoritat democràtica pactada.
6. Principi d'un Estat com a representació de la sobirania social.
7. Principi de la propietat socials dels mitjans de producció.

Anem a explicar-los somerament a continuació:

PARTIT CARLISTA PAIS VALENCIA (continuaré)

LA SOCIEDAD DE CONSUMO, O EL DERROCHE COMO ESTRATEGIA ADAPTATIVA DEL CAPITALISMO MONOPOLISTA. II SEGONA PART

Es necesario recordar que aproximadamente, en estas sociedades, casi una cuarta parte del excedente los ocupan los gastos denominados de defensa, es decir los gastos ocasionados por el militarismo y el armamentismo ("los gastos militares en el mundo alcanzan hoy la increíble cifra de un millón de dólares por minuto", Albuquerque:8), pero que de acuerdo con la lógica social del sistema (cada sistema tiene su lógica social y su racionalidad económica. Godelier:20) son gastos necesarios ya que tienen la finalidad de asegurar la reproducción del sistema mediante el empleo de la violencia, bien contra el "enemigo" interior, bien contra el "enemigo" exterior (Marouse:115), en este caso vale decir para seguir asegurando un aprovisionamiento barato de materias primas que permita un aumento de la tasa de ganancia sin que esto suponga necesariamente una disminución en la capacidad adquisitiva de los salarios.

Los productos se caracterizan porque fundamentalmente son producidos para que duren poco, como valores de cambio y no como valores de uso, pseudo-objetos, simulaciones (Braudillard:198), imágenes de otros (Braudillard:146).- la cultura producida por la sociedad de consumo es "la cultura de la imagen".-, es decir, se consumen signos (Braudillard:27) e incluso consumidos el mismo consume en forma de signo, en forma de mito (Braudillard:9). El mismo tipo de producto es presentado bajo imágenes diferentes, es lo que Cusato (25) llama el "auopolio", "la liquidación binaria de lo plural", "el signo de la disyunción", bajo la aparente libertad de compras, ésta queda restringida a la Coca o a la Pepsi, el 127 o el R-5, con burbujas o sin ellas. . .

El consumo se presenta bajo un doble aspecto, por un lado es un conjunto de signos, un código de significaciones comparable al lenguaje; por otro, unas pautas de estratificación y diferenciación social (Braudillard:92/Laborit:183-184. "moda jerárquica"). Pero cuando una mercancía es consumida por todos pierde su significado de diferenciación social, es decir, el consumo de esta mercancía a un determinado standing social, el signo ya no sirve, y hay que poner en circulación un nuevo producto-signo. (Braudillard:87)-

La limitación del consumo está determinada en primer lugar por una causa económica: el dinero es el único recurso escaso; en segundo lugar por causas extraeconómicas como la moda, los hábitos, la moral, el standing de cada grupo social, y el desfase que se produce entre la producción de las necesidades y la producción de las mercancías signos que han de satisfacerlas (Braudillard:95 y 98). Resumiendo: la planificación del sistema orienta y limita a la vez el consumo, la pretendida libertad del consumidor es otro mito.-otro signo.-, ya que sólo se puede comprar lo que está en el mercado, siempre y cuando se tenga dinero para ello.

La publicidad cumple el cometido triple a la vez:

1. Consumo de recursos y creación de empleos improductivos
2. Crear demanda mediante la creación de necesidades (ya que sólo se desea lo que se conoce. (Laborit:62 y 185), dando a conocer los productos y los cambios en las modas.
3. Formar los hábitos del consumidor mediante la adquisición por éste de automatismos de comportamiento (automatismos adquiridos, (Laborit:139-140-141), mediante la propaganda subliminal (recepción de sensaciones que no llegan al umbral de consciencia); el hecho de ir de compras es comparable a un programa radiofónico o televisivo de los denominados "culturales": se compra como si se contestara a un test, rápido, sin dejar que actúe la conciencia, sin reflexionar, como un autómatas; comprar es dar una respuesta, es aceptar. . . , es adquirir el signo que está de moda, el que hará "juego", el que no desentonará. . . , es tener bien educado el gusto como consumidor. (Fernández de Castro:64/Papanáneu:69).

El objetivo del aparato industrial, ya no está centrado únicamente en el dominio de los mecanismos de producción. Tan importante como esto es el control de las decisiones que inducen al consumo: la publicidad el marketing, los sistemas de distribución y ventas;

(Continúa a la página 6)

ya que tan esencial como la fabricación de productos en serie es la fabricación de consumidores en serie. Es la propia empresa de producción la que controla y produce los comportamientos de consumo, como si fueran otra mercancía más. (Cueto:7).

Aunque es necesario señalar que tampoco la publicidad es el único factor determinante de los comportamientos consumistas del individuo. El hecho de que campañas publicitarias fracasen en tantas ocasiones no es una prueba únicamente de la impericia de los ejecutivos de la agencia; también demuestra que en el acto de consumo existen otros elementos que no pueden ser manipulados por las técnicas de persuasión obligatoria. (Cueto:35)

Aunque es necesario señalar que tampoco la publicidad es el único factor determinante de los comportamientos consumistas del individuo. El hecho de que campañas publicitarias fracasen en tantas ocasiones no es una prueba únicamente de la impericia de los ejecutivos de la agencia; también demuestra que en el acto de consumo existen otros elementos que no pueden ser manipulados por las técnicas de persuasión obligatoria. (Cueto:35)

Pero los efectos de la publicidad no siempre son deseables (Fernando de Castro: 26), ya que la creación de necesidades si no va acompañada por la capacidad de satisfacerlas, puede dar lugar a insatisfacciones y consiguientes frustraciones. pero también a la moral establecida (Baidrillard:115, el consumo es a la vez una moral, sistema de valores ideológicos), provocando lo que se conoce como delincuencia, el aumento de ésta sobre todo juvenil, en los sectores sociales a los que por la estructura del sistema les está vedado el consumo o cierto tipo de consumo, y quieren consumir los signos propios de otro standing social; resultado de todo esto: policía y cárceles, psiquiatras y manicomios, neurósisis y suicidios, agresividad latente...

La armonía social se descompone, es otro mito, otro signo para consumir, como la seguridad, necesita ser mantenida, y este mantenimiento exige y justifica "servicios sociales" (con la consiguiente inversión y gastos de mantenimiento, ambos improductivos) como las cárceles y los manicomios (el porcentaje de ricos entre la población reclusa es casi inexistente), los presos y los locos no son los enfermos, son los síntomas, la enfermedad es el sistema, al que hay que "readaptar".

El mito de la sociedad de consumo: la libertad, la igualdad, la abundancia, no tiene ninguna base material donde apoyarse, crea pobreza y miseria como consecuencia del tipo de relaciones sociales que se crean entre las personas; todo se mercantiliza, incluso las personas (y no sólo como fuerza de trabajo), se vuelven escasos bienes que no lo eran: el aire, la tierra, el agua, la naturaleza..., y al mercantilizar los objetos reales el sistema los transforma en signos, que objetivamente no satisfacen a nada ni a nadie: en términos estadísticos la insatisfacción pasa a ser un fenómeno normal. También la represión.

Joaquín CUBERO SANCHEZ.

BIBLIOGRAFIA

-
- ALBUQUERQUE. F. : "El rearme nuclear", en Triunfo, 6ª época, nº 17. Marzo 82. pp: 7-9.
 - BRAUDILLARD. J. : "La sociedad de consumo". Plaza-Janés S.A., Barcelona 1974.
 - CUETO. J. : "La sociedad de consumo de masas". Salvat Aula Abierta, Barcelona 81.
 - FERNANDEZ DE CASTRO. I. : "Yo el capital". en el VIEJO TOPO, extra nº 5. pp: 63-65.
 - GODELIER. M. : "Antropología y biología". Cuadernos Anagrama, Barcelona 1976.
 - MARCUSE. H. : "Ensayos sobre política y cultura". Ariel Barcelona 1972.
 - LABORIT. H. : "El hombre y la ciudad". Kairós, Barcelona 1973.
 - PAPANDREU. A. : "El capitalismo paternalista". Alianza Editorial, Madrid 1973.
-

PER QUALSEVOL CONTACTE I INFORMACIO ADRESSEU-VOS
AL APARTAT DE CORREUS Nº 1.048 DE BARCELONA

QUE DIUEM ELS NOSTRES VETERANS
AVUI, estem amb Carles Albiac i llecha.

Carles Albiac, aragonès, resident a Sant Cugat (Vallès) des.de 1.921. Té en la actualitat 75 anys. Ferroviari jubilat, es carlí des.de el ja llunyà 1.922, així com la seva ascendència, pares i avis que ja ho eren. Militant compromès amb el Partit avans i durant la dictadura, i fins avui mateix, en que el troben com un dels companys més animats i animadors del PCF.

- Carles, on vas néixer?

Vaig néixer l'any 1.908 a Calaceite, província de Teruel.

- Quina és la teva professió ?

De xicot vaig fer de dependent de confecció, després i fins que hem vaig jubilar, vaig ser administratiu ferroviari.

- Calaceite es la zona de parla catalana de l'Aragó ?

Sí, a la meua comarca tenim quasi tots com llengua materna la catalana.

- La teva llegua és la catalana i portes més de 50 anys a Catalunya. Carles, així doncs que et sembla català e aragonès?

Jo hem sentit solidari amb totes les reivindicacions de Catalunya, com català-parlant hem sentit molt identificat amb la llengua catalana, malgrat tot soc i hem sentit aragonès.

- Com entens les relacions entre Catalunya i la resta de nacionalitats de llengua catalana?

Les entenc tan sols d'una forma. Respectant la idiosincrasia de cada Poble. Cada Poble té la seva personalitat i Aragó la té i molt forta. No podem oblidar que en el passat Catalunya i Aragó estiguérem unides pel matrimoni de les seves cases regnants, i aquesta unió s'anomena Corona D'Aragó.

- Canviem de tema Carles, en quina data vas entrar al Partit?

Soc militant carlí des.de l'any 1.922 o 1.923. Ja fa uns quants anys.

- Quina és l'època de la teua militància que recordes com més gratificadora ?

La meua millor època de militant és sense dubte, la primera. Llavors hi havia un fort companyerisme, encara vivien els veterans de la darrera Guerra i es vivia la seva mística.

- Quins records tens de la teua militància dels negres anys 40 ?

Desl anys 40 recordo un Carlisme que no s'assemblava gens al que jo sentia i coneixia. Els carlins d'aquests anys estaven encara influenciats pels fets de la guerra, uns habien perdut un xic les il·lusions i d'altres creien encara que les coses no anaven del tot malament. En aquells anys molts carlins oblidaren el sentit de la solidaritat i de la llibertat que havia tingut el Carlisme dels anys 20 i anteriors.

- Tu sabs que, malgrat la teua edat, els més joves ens entenen molt bé amb tu. Quina creus que es la q'ausa d'aixó?

Es cert. Però no sé a que es degut. Possiblement sigui a que he sigut coherent amb la ideologia. He estat sempre carlí i ho seguiré sent. Amb aixó no me he equivocat. Dubto que a l'Estat Espanyol hi hagi un partit que m'hagués donat les satisfaccions que m'ha donat el Partit Carlí.

- En tots aquests llargs anys de militant, han succeït les suficients coses dins el Partit com per a que abandonessis la militància. Per que continues ?

Perque soc carlí. Jo sento i comparteixo els principis ideològics i les desil·lusions m'afecten però no hem fan abandonar. Una cosa que no comprenc es perquè en els darrers anys s'ha abandonat el concepte dels Fums. Està molt bé el Federalisme, però el nostre concepte dels Fums és tan arrelat amb el sentir d'Aragó i suposso que també en la resta de Pobles de l'Estat que estaria bé reivindicar,los.

- Bé Carles. l'espai es curt i tenim que acabar. Que els hi vols dir als joves i d'altres companys que s'apropen al Partit ?

(Continua a la pàgina 8)

FE DE ERRATAS, -pàg. 6.- debe decir: "Pero también a la satisfacción de éstas al margen del mercado, fuera de la moral establecida."

Primerament, que coneixin a fons la ideologia del Partit Carlí. Si l'accepten i compareixen així com els compromisos i sacrificis que la militància carlina els imposarà. Jo mai he tingut cap càrrec ni m'ha agradat mai pertanyer a les juntes del Cercle Carlins. He estat a la base, he col·laborat amb tot el que m'ha estat possible i es el que vull dir als nous companys, si se senten carlins en qualsevol lloc se sentiran realitzats. Anim a tots i ENDEVANT.
Gràcies Carles i fins un altre.

FRANCISCO CASTILLO MORON.--

ELECCIONS MUNICIPALS - NOTICIES

Demanem que tots els carlins col·laborem econòmicament per recollzar les candidatures que presenta el Partit aneu de l'Estat. Esperem amb el teu ajut triplicar els 100 regidors i batlles que fins avui tenim.

Per aquesta finalitat té obert la SECRETARIA FEDERAL DE POLITICA MUNICIPAL el següent compte: PARTIDO CARLISTA, BANCO DE BILBAO, Oficina Principal, Pza. del Castillo, c/c.16.753. PAMPLONA.

També tenim a la disposició de les agrupacions, om tinguin intenció de presentar-se a les properes eleccions municipals, ja sia sols, com a partit o bé en coalicions amb afins i independents, el programa mínim del PARTIT, el·laborat pel CONSELL FEDERAL. Evidenent i AIXO ES EL QUE S'HA ACORDAT SEMPME, cada agrupació local, decidirà el seu programa municipal en els afers de la vila, però malgrat tot s'ha d'informar per evitar una manca de coherència entre les diferents candidatures. Per qualsevol informació de les eleccions municipals, adreseeu-vos de 5 a 10 al telèfon 948/ 24 81 93 de Pamplona.

Esperem tot el vostre entusiasme i col·laboració, malgrat els temps difícils que en general estem patint.

RAMON CARLES RICART i SAMPIETRO

DESDE ESTAS SENCILLAS PAGINAS DE AVANCEMI, SALUDAMOS FRATERNALMENTE A NUESTROS COMPAÑEROS CARLISTAS DE VILA-REAL Y DE TODO EL PAIS VALENCIA. EL PASADO 11 DE FEBRERO SE CUMPLIERON LOS 50 AÑOS DE LA CONSTITUCION DE LA JUNTA DEL CIRCULO CARLISTA DE VILA-REAL. ESTA EFEMERIDES HA SIDO Y ESTA SIENDO CELEBRADA COMO SE MERECE. LOS CARLISTAS DE VILA-REAL. TIENEN UNO DE LOS MEJORES EDIFICIOS PROPIEDAD DEL PARTIDO, FRUTO DEL ESFUERZO DE AQUELLOS PRIMEROS CARLISTAS. DE LOS QUE AUN VIVEN CUATRO. EL EDIFICIO NO SOLO SIRVE AL PARTIDO, ALLI TAMBIEN TIENEN SU SEDE DIVERSAS ENTIDADES CIVICAS Y CIUDADANAS, CON LO QUE PRESTA UN SERVICIO A LA COMUNIDAD EN LA QUE EL PARTIDO ESTA INTEGRADO. PREGUNTAR EN VILA-REAL POR C'AN CARLISTE, ES PREGUNTAR POR CASA CONOCIDA DE TODOS. QUE SIRVA ESTO DE EJEMPLO A LOS DEMAS PARTIDOS, Y ESTO ES LOGICO, SI ESTAS SEDES, SE CONSTITUYERON CON EL ESFUERZO DE QUIENES EN UNOS MOMENTOS FORMABAN EL PARTIDO, ES UN DEBER QUE ESTEN ABIERTOS AL RESTO DE LA COMUNIDAD. COMPAÑEROS DE VILA-REAL, OS FELICITAMOS Y ESPEREMOS QUE ESTE EDIFICIO CUMPLA LOS 100 y LOS 200 AÑOS, COMO SEDE LOCAL DEL PARTIDO PARA EL QUE FUE CONSTRUIDO, EL PARTIT CARLISTA DEL PAIS VALENCIA.

